

Hij sloot kortstondig zijn ogen, las de korte tekst een tweede maal en vouwde het vaalgele blad dicht. Hij wierp een blik op de eiken deuren en nam plaats op de loodzware stoel. Dan drukte hij zijn lippen tegen het blad en legde het ontvouwde papier voor zich. Hij trok de tweede lade open, haalde er de flacon whisky uit en schroefde het dopje los. Hij nam een forse slok, vertrok zijn gezicht terwijl hij slikte en plaatste het flesje naast het blad. Hij stond op, schikte zijn zijden das goed, streek met beide handpalmen over het gesteven witte overhemd en knoopte het maatpak met dubbele rij knopen dicht. Hij nam het pistool dat naast de flacon in de lade lag, bracht de loop tot tegen zijn slaap en haalde de trekker over.

‘Nog een half uur!’ riep Sebastiaan vanuit de keuken. Zijn vrouw wierp een blik op haar horloge en haalde diep adem. Ze schikte het bestek zoals ze dat elke avond deed en hield bij wijze van steekproef hier en daar een glas tegen het licht. Elke vlek die nog op het glas kleefde, werd onherroepelijk schoongemaakt. Ze schudde haar hoofd en nam de handdoek die om haar schouder was geslagen. Ze stapte naar de bar en goot de rest van het flesje water in het glas. Ze nipte vluchtig en hervatte haar taak. In de keuken was haar man aardappelen aan het schillen om ze vervolgens in lange, dikke repen te snijden. Hij keek op zijn horloge. Hij nam de vaatdoek, maakte het aanrecht schoon en wreef zijn handen droog aan het witgewassen schort. Mocht hij nog roken, hij zou een sigaret opsteken en er intens van genieten. Hij waste zijn handen, deed terwijl hij ze afdroogde met zijn elleboog de klapdeuren open die naar het restaurant leidden en genoot van de schitterende sfeer. Hij drukte de drie schakelaars in die de ruimte verlichtten en knikte tevreden. Hij zag hoe zijn vrouw

– zoals elke avond opnieuw – de kader met het gedicht dat haar man had verzonnen voor zijn ex-vrouw recht hing en de zeven theelichtjes ontvlamde. Ze stapte schijnbaar elegant door de middengang terwijl haar blik van links naar rechts ging, elke tafel een laatste keer keurend. Sebastiaan stond haar op te wachten als was het hun huwelijksdag en opende zijn armen.

‘Dat heb je mooi voor elkaar gebracht, schat’, fluisterde hij en drukte een zoen op haar blonde haren.

‘Vijf voor zeven’, sprak ze terwijl ze in zijn ogen keek. ‘Nog zeeën van tijd.’

Ze gaf hem een tik tegen de kont en zoende hem. Naar gewoonte opende ze de koelkast, nam het glas dat alleen door hem werd gebruikt en het biertje. Ze ontkurkte de fles, goot het gerstenat vlekkeloos in het koele glas en zette het op de hoek van de bar.

‘Gezondheid’, sprak ze en duwde de klapdeuren van de achterkeuken open.

Hij leunde op het marmeren blad. Hij had het gevoel dat hij het niet slecht deed. Dat hij het niet slecht gedaan had. Dat hij het allemaal wel mooi voor elkaar had gekregen. Na jaren geploeter en gezwoeg plukte hij langzaam de vruchten. Lange tijd had hij een restaurantje waar hooguit twaalf personen konden plaatsnemen en waar de inhoud van de kaart veel te weinig veranderde. Hij dacht destijds de juiste beslissing te hebben genomen door de koop te sluiten en er een eethuis van te maken waar iedereen over

zou spreken, zonder zich eerst uitgebreid te informeren. Niet dus. Veel te hoog gegrepen, dat wist hij nu ook wel. Maar zijn koppigheid dreef hem ertoe om verder te gaan. En elke avond of nacht, na het schrobben van de vloer, het afdrogen van de glazen, het doven van de lichten en het sluiten van de deur, stapte hij in zijn wagen en reed twaalf kilometer verder naar een vriend die ook in het restaurantwezen zat. Ze dronken nog een aantal glazen en afhankelijk van de sfeer en de gesprekken durfde dat weleens uitlopen tot in de vroege uurtjes. Na het laatste glas stapte hij weer in zijn wagen en reed naar huis, waar zijn vrouw al lange tijd diep onder het warme donsdeken lag te slapen. Elke avond weer. Hij draaide het slot open, stapte binnen, sloot voorzichtig de deur en nam de draai-trap tot boven. Hij duwde de deur open die ze altijd op een kier zette en sloot ze tweemaal. Daarna liep hij naar de keuken, dronk er een glas water en schreef een briefje voor zijn vrouw. Lieve woorden die benadrukten dat hij, hoewel ze elkaar weinig zagen, onvoorwaardelijk van haar hield. Als ze dan opstond, nadat ze zijn warme rug had gezoend, verscheen haar eerste glimlach van de dag en was ze blij zo'n geweldige vent te hebben. Tot hij verliefd werd op de dienstster van dat bevriende restaurant.

‘Bijna winter’, mompelde hij en nam een slok. Hij verlangde naar de kerstverlichting, de kerstboom en de lege

geschenkdozen onder de verlichte boom in het restaurant. Mensen die warm gekleed hun jassen uittrekken, hem de hand schudden en de warmte waarnemen door in hun handen te wrijven. Hen zien plaatsnemen aan tafel met in hun ogen de glinsterende blik van het verlangen naar wat een prachtige avond zou worden. Hij haalde zich zijn ouders, broer en zussen voor de geest die zich vorig jaar op de gereserveerde stoelen nestelden. Hij dacht aan de glimlachende gezichten, aan de flauwe grappen van zijn broer, aan zijn zus die verliefd naar haar eerste en laatste vriendje keek, aan zijn moeder die haar man een innige zoen gaf bij het krijgen van alweer een mooi geschenk. En hij dacht aan het ogenblik waarop hij en zijn vrouw – nadat ze de laatste klanten met veel vertoon hadden gegroet – ook aan tafel plaatsnamen en hun geschenkje openden. De zoveelste fles wijn die werd geopend en geproefd, de zoveelste flauwe mop waar iedereen om lachte, de zoveelste zoen die iedereen waardeerde. Hij dronk de rest van het bier op en stroopte zijn mouwen op. Hij keek naar zijn keuken en de glimmende knoppen van het fornuis. Naar gewoonte zette hij voor hij begon de muziekinstallatie aan en legde zijn favoriete nummer op. Hij draaide aan de volumeknop tot hij de tonen naar zijn mening ‘voelde’. Terwijl hij meezong, haalde hij de eerste potten boven en zette het vuur op.

Zijn vrouw kwam uit de keuken en opende de deuren van het restaurant. Ze bladerde even door het gastenboek en

legde de pen ernaast.
'24 couverts vanavond', sprak ze.
Sebastiaan knikte.

Drieënvijftig kilometer verder rinkelde de deurbel tweemaal kort na elkaar.

‘Dag schat.’ Ze gaf hem een zoen, liet hem naar de woonkamer gaan en keek naar gewoonte even in de straat. Ze duwde de deur dicht en draaide hem in het slot. Hij trok zijn jas uit en nam plaats in de donkerblauwe tweezit. Zijn benen wijd open, zijn handen gevouwen, zoals voetballers op de bank. Hij keek naar de beelden op televisie terwijl hij zijn brilglazen oppoetste met de mouw van zijn hemd.

‘Blij dat je er eindelijk bent’, riep ze en vloog hem om de hals.

‘Ho maar, ho maar’, antwoordde hij en trachtte zijn bril weer op zijn bolle neus te zetten. Ze zoende hem onophoudelijk.

‘Vertel eens, nog gekke dingen gebeurd die ik zou moeten weten?’ vroeg ze. Ze bekeek hem ondervragend.

‘Niet echt. Mijn oudste zoon die erg veel spijbelt ...’

‘Pieter?’ onderbrak ze hem.

‘Pieter, ja. Ik heb hem al goed ingepeperd dat als hij zo verderdoet, hij niet op mijn steun moet rekenen. Dan moet hij maar naar zijn moeder toe gaan, van wie hij alles gedaan krijgt.’ Hij stond op en stapte naar de keuken om zijn gebruikelijke Duvel te drinken.

‘Ach, trek het je allemaal niet aan. Zo is hij nu eenmaal’, riep ze.

‘Nou, dan moet hij maar even serieus nadenken over wat hij wil doen met zijn leven.’ Hij nam een stevige slok terwijl hij terugkwam in de woonkamer. Hij voelde zich er thuis, hoewel Rosies huis haaks op het zijne stond wat inrichting betrof. Haar huis was een rijhuis, het zijne een villa. En nog geen kleine ook. Opgetrokken in grijze granieten steen en eromheen een tuin van om en bij de 20 hectare. Zij had helemaal geen tuin, alleen een terrasje van twee op twee dat eindigde op een witte muur. Zijn woonkamer en keuken waren het neusje van de zalm wat design betrof, terwijl haar leefruimte was opgetrokken uit meubels van her en der en niets anders dan ouderwetse gezelligheid uitstraalde. Met hier en daar een theelichtje in een glas kon je heel wat sfeer teweegbrengen, vond ze. Zij hechtte aandacht aan menselijk contact, terwijl hij zijn status hoog moest houden met dure spullen en een reusachtige woning.

‘Ik heb een idee, Paul,’ sprak ze en sloeg haar armen om zijn nek, ‘om je gedachten even te verzetten.’

‘Nou, wat heb je dan wel in gedachten?’

‘Zul je wel zien.’ Ze trok zijn trui uit, gaf hem een zoen en als een krolse kat liet ze zich van hem glijden. Haar vinger ging langzaam van zijn lippen langs zijn buik naar zijn middel. Ze stond op, schakelde de televisie uit en liep naar de deur die toegang gaf tot de trap.

‘Zotte meid’, mompelde hij en hief zijn glas. Hij keek naar zijn spiegelbeeld in de televisie en dacht nog even aan zijn zoon. Hij vond van zichzelf dat hij nog aardig voor de dag kwam. En dat vond Rosie ook. Hij had zich geruime tijd afgevraagd of zijn leeftijd geen struikelblok zou zijn voor haar, maar dat vond ze helemaal geen probleem.

‘Je vrouw klaagt er niet over en mij hoor je ook niet mopperen’, antwoordde ze telkens als hij zijn leeftijd opdiste. Daarop antwoordde hij altijd weer dat ze niet over zijn vrouw moest praten want dat hij nu bij haar was, niet bij zijn vrouw.

‘Drieënvijftig’, mompelde hij.

‘Kom je nog, denk je?’ hoorde hij Rosie roepen vanuit de badkamer.

Hij legde zijn bril op de lage salontafel, trok zijn schoenen uit en liep naar boven, naar de badkamer. Hij hoorde hoe het douchewater tegen het email van het bad kletterde. Toen hij de deur opende, prikkelde de geur van amandelolie hem in de neus en hij moest moeite doen om Rosie te zien in de dampige ruimte.

‘Eindelijk.’ Ze schoof het douchescherm opzij, wreef het lange zwarte haar van voor haar ogen en knipoogde uit-

nodigend. Paul liet het zich welgevallen en in geen tijd voelde hij het water over zijn rug rollen.

‘Hoelang zijn we nu al bezig? Ik bedoel, zo, op die manier, geniepig?’ vroeg hij terwijl hij haar rug traag inzepte.

‘Euh ... drie jaar, zoiets.’ Ze telde op haar vingers zoals een klein kind dat doet.

‘Drie jaar? En niemand die ...’

‘Een vermoeden heeft? Paul, hou er nu eens over op. Je weet heus dat er mensen zijn, je vrouw en haar zus in de eerste plaats, die weten dat ‘er iemand is’. Daar hoeft je nu niet gek over te doen. Je hebt het gewild, ik ook, dus hoeft je niet te zeuren dat je fout bezig bent, niet in het minst naar je kinderen toe.’

‘Ik weet het, Rosie, ik weet het, maar het is sterker dan mezelf. Je weet dat ik van je ...’, probeerde hij.

‘Zeg dat nu maar niet’, onderbrak ze hem. Ze wilde niet horen dat hij van haar hield, want dat hoefde niet. Mocht hij zo ontzettend veel van haar houden als hij meermaals beweerde, dan moest hij maar van zijn vrouw weggaan, vond ze.

‘Maar zo is het, hoor’, hield hij vol.

Ze draaide de warmwaterkraan wat zachter en genoot van de rilling die het lauwe water haar gaf. Zijn armen waren rond haar middel geslagen en ze hield van hoe zijn lippen haar natte huid zoenden. Een voorbode van wat driemaal in de week zou gebeuren. Ze stonden een groot half uur onder de douche en genoten van elkaars aanwezigheid,

wetend dat het ooit wel een keer de laatste keer zou zijn. Maar nu nog niet. Dat wisten ze allebei.

‘Volgende week dinsdag is er het verjaardagsfeestje van David en Diana’, wierp hij op terwijl hij een handdoek rond zijn middel sloeg.

‘Ik weet het. Hij heeft ervoor gebeld. Althans, hij stond op het antwoordapparaat.’ Ze zei het alsof ze over een totaal onbekende sprak.

‘En?’

‘Wat en? Of ik zal gaan? Nou Paul, je weet ook dat ik er niet onderuit kan, de hele familie zal er zijn. En háár familie ook.’ Bij dat laatste bracht ze haar wijs- en middelvinger met een kokhalsgebaar aan haar mond. Ze stapte uit de douche en nam de handdoek die hij haar aanbood. Ze stapte naar hem toe en zoende hem op de neus. Hij greep haar vast en zoende haar innig.

‘We zullen uit onze doppen moeten kijken, Hunter’, sprak ze en wreef door zijn natte haren. Als ze hem dicht bij zich had, noemde ze hem steevast Hunter. Omdat ze vond dat hij altijd op de vlucht sloeg als ze net nood had aan zijn innerlijke aanwezigheid.

‘Als ik een miljoen bezat,’ zei hij eens terwijl ze naast elkaar in bed lagen, ‘maar jou niet, dan zou mijn rijkdom nooit compleet zijn.’

Ze keek hem aan alsof ze een etmaal van de aardbol verdwenen was.

‘Sorry?’ antwoordde ze.

‘Nou ja, geld is nuttig, maar maakt niet gelukkig’, antwoordde hij en keek naar twee doffe plekken op het door de rook geel geworden plafond.

‘Je bent gek, weet je dat?’ Ze richtte zich op en ging boven op hem zitten. ‘Moet dit ooit stoppen?’

Hij zweeg en sloot zijn ogen.

‘Nou?’

‘Daar weten we het antwoord op, Rosie.’

Ze knikte en sprong uit bed. Ze deed haar slipje aan en huppelde naar beneden, naar de woonkamer. Daar nam ze plaats op de sofa, stak een sigaret op en keek voor zich uit.

‘Soms heb ik het gevoel dat ik blijf stilstaan terwijl de jaren aan me voorbij vliegen’, mompelde ze.